

прогърми не ште ли намѣри отъ срѣдце то ми освѣнъ разбити останки, недостойни да ти служатъ? . . . (Сюда).

(Марковъ и Недѣлковичъ влизатъ отъ дъсна та врата говорящещи и не съзиратъ Митанова).

ЯВЛЕНИЕ II.

Митановъ, Марковъ, Недѣлковичъ

Марковъ.

Самъ Илю ли ти разказва?

Недѣлковичъ.

Илю, Цвѣтко и Стефанъ са били само съ него. Тии се готвяли за пътъ и чакали Балкански да довърши едно писмо за да тръгнатъ, когато изненадамо дворътъ се напълва съ заптии. Балкански вижда опасностъ та, заповѣдва на момчетата да приготвятъ свои ти оръжия, хвърля въ огньтъ книгити и писмата, които е носилъ съ себе си и, държайки револверътъ въ ръка, чака да се прѣобърнатъ въ прахъ. Когато вече всичко изгорѣва, обръшта се камъ момчетата и, като ги прѣгръшта, казва имъ: «прѣдъ назе е смъртъ та! . . . Живѣли сме за отечество то . . . За него и умираме . . . Нека то да може единъ денъ да каже за насъ, че храбро сме паднали! . . .» При тия думи, Балкански отваря врата та, всички исведнажъ изгърмѣватъ върху заптиити и, като се спускатъ отгорѣ имъ съ голи ножове, проправятъ си пътъ прѣзъ редовети. Когато заптиити, съзети отъ първо то смущение, се окопитватъ и се спускатъ по направление то на наши ти юнаци — никаква дия не е вече имало отъ тѣхъ . . . Ти знаешъ какъ избави Самоводенци.

Марковъ.

Животътъ му е редъ отъ подвизи и чудеса Било ли е нѣкога, Недѣлковичъ, подобно въодушевление между народътъ? Последни ти въстания приличаха да бѣха последни ти признаци на живстъ на единъ народъ обѣштанъ на смъртъ та. И тоя народъ,